

UNA GRAN FAMÍLIA, LES MESTRES.

Hi havia una vegada una gran i curiosa família. Dic gran perquè la formen 14 membres i curiosa perquè tot són dones. Aquesta família és molt completa i està una pila d'hores junta, tantes hores com des de les vuit del matí fins a les sis de la tarda, o més, si toca reunió d'equip, comissions, entrevistes, decoració, etc...

Imagineu si en passen de coses amb tantes hores juntes...

Sabeu on "viuen" la major part del dia aquestes catorze dones? Doncs en una petita escola, que s'estimen molt i que es diu CANGUR.

Aquesta família no només està formada per adults, sinó que en formen part tota una pila de nenes i nens petitons. Per unes hores al dia es produeix una màgica barreja on les mestres es transformen en mitges mares i els alumnes en mitjos/ges fills/filles, en podríem dir una adopció mútua, on l'ingredient més important és l'afecte.

El moviment familiar d'un dia qualsevol seria el següent... Llegiu, llegiu, és com si miréssiu per un forat l'interior d'aquesta casa escola que se'n diu CANGUR.

Comencem a les vuit del matí, les mestres arriben. Unes amb cara de son i mala lluna, d'altres més despertes amb moltes ganes de parlar, unes vénen de lluny i d'altres de més a la vora, una que necessita un cafè i l'altra que també... De seguida es vesteixen totes més o menys iguals i ja estan a punt per l'acollida dels nens i nenes més desperts que mai posant l'escola en dansa.

Bon dia! (la cantarella característica de cada matí) es va sentint a totes les classes que es van omplint de mica en mica i que un cop plenes comencen les activitats matinals: cançons, pintura, contes, música, farina, racons, jocs, danses...

Mentre passa tot això a la cuina ja fa estona que fan bullir les olles ja que han de tenir el dinar preparat al punt del migdia .

A les onze del matí arriba l'altra fornada de mestres, es vesteixen i des seguida van a veure les seves "germanes" de classe que són a fora al pati. Es comenten com han estat els nens i les nenes i si hi ha alguna novetat... i entre comentari i comentari es corden tres sabates, es moquen set o vuit nassos, es fa una corredissa per ajudar el qui té problemes amb el tricicle i es fan petons i abraçades a les nenes i els nens que vénen a saludar.

Les dotze, tots a punt per dinar i les mestres que ja es coneixen els seus infants, serveixen el dinar. Saben qui menja més qui menja menys, a qui li agrada el que ha fet avui la cuinera o qui arrufarà el nas, qui és la més lenta o el més ràpid, qui fa la bola o bé qui s'ho empassa sense mastegar.

Amb aquestes s'obre la porta, "la cordi". Porta papers, dona avisos i informacions, és un vist i no vist, te la pots trobar a tot arreu: Al passadís, a la classe, a la cuina, al pati, al carrer, sempre carregada de papers, o bé al despatx amb el telèfon, els papers, l'ordinador... i la seva cartera, eina imprescindible per a la seva gimnàstica diària.

Cap a la una, comencen a tranquil·litzar-se les classes, ja que és l'hora d'anar a dormir, però a la cuina continua l'activitat frenètica: plats, telèfon, porta, rentaplats, ràdio, fregits, campana extractora... Marxem de la cuina que hi ha massa soroll.

